

KERESZTES SZENT JÁNOS

A Lélek Éneke*

A Lélek és a Völegény párbeszéde

A belső borosházban
Völegényemnek italából ittam,
a nyájam nem találtam,
mikor kijöttem onnan,
most új mezőket járok szakadatlan.

Mellét fölfedte nekem,
így oktatott az édes tudományra,
övé lettem egészen,
ígértem, nemsokára
a hitvese leszek már valahára.

Lelkem hozzászegődött,
övé lett minden, mi azelőtt enyém volt.
Nyáját többé nem őrzök.
Nem függök más parancstól,
teszem, amit a szerelem parancsol.

Azt mondjátok ti rólam,
a legelőn mivel már nem találtok,
elveszttem, és valóban,
itt már sose láttok,
magamra leltem ott, ahol ma járok.

Mit megadott a hajnal,
a frissen nyíló virágot leszedjük,
fűzért fonunk, smaragddal
közepét ékesítjük,
hajam egyetlen szálára kötözzük.

Hajam egy szála tette,
tekinteted nyakamról el se vetted,
néztél csak rámeredve,
a röpte foglyul ejtett,
és egy szememben magadat megsebezted.

Ne vess meg érte, kérlek,
bőröm színét ha sötétnek talárod,
szemed bőrömrre téved,
szépséged rámsugárzod,
örökké rajtam marad ragyogásod.

Az én fehér galambom
ágit hozott, bárkánkra visszazállt már,
a gerlét szólni hallom,
a folyópart fölött járt,
a zöld partokban megtalálta párját.

Magányban élt idáig,
és fészket is magányban építette,
de társára talált itt,
szerelem megsebezte,
magány a társát hozzá elvezette.

Szépségedbe fogadj be!
Szerelmesem, örülünk tiszta szívvel!
A dombra és a hegyre,
hol forrás vize tör fel,
a rengetegnek rejtekébe vígy el!

Kapaszkodjunk fel aztán
a titkos barlangok közt a magasba!
Pihenjünk meg a sziklán,
a gránátalma mustja
szomjunktat édes zamatával oltsa!

Mit lelkem vágyva vágyik,
amit ígértél, megmutatod egy nap,
nem váratsz már sokáig,
te, aki életem vagy,
mit egykor adtál, megadod megint majd:
dalát a csalogánynak,
léleketét az édes levegőnek,
csöndjén az éjszakának
ligetet, üde zöldet
a lánggal, mely emészt, de nem gyötör meg.

Nem néztem másra többé.
Aminadab alakja semmivé lett,
az ostrom zaja csönddé.
Szemük a vízre tévedt,
s vették utuk a lovasok a mélynek.

* A XVII. század nagy misztikus költője versei köré egységes filozófiai — teológiai rendszert épített. E prózában írott *Magyarázatokból* közlünk szemelvényeket, és egészítjük ki ezzel a Helikonnál 1988-ban Takács Szusza fordításában megjelent, teljes lírai életművet. Az első rész a Vigilia 1989/3-as számában jelent meg.

A belső borosházban

Völegényemnek italából ittam

Ahogy az ital szétömlik és elárad a test minden tagjában és ereiben, ekképpen árad el Isten közlése a lélekben, a lelket magát Istenné teszi, ennek az átváltozásnak köszönhetően Istent magába issza a lélek. „Az én lelkem megindult az ő beszédén.” (Én 5, 6) Értelme bölcsességet és tudást iszik, akarata gyöngéd szeretetet, emlékezete újult erőt és gyönyörűséget lel a felfrissülésben és a dicsőség érzetében. Ami az elsőt illeti, azaz, hogy a lélek a lényegi örömből részesül, azt issza, arról az Énekek Énekében így beszél: Anima mea liquefacta est, ut sponsus locutus est, azaz: Az én lelkem megindult az ő beszédén. (Én 5, 6). A *beszéd* itt azt jelenti, hogy a léleknek megnyilatkozott a Völegény.

Arról, hogy az értelem bölcsességet iszik, ugyanezekben a lapokon így szól a menyasszony, mikor az egyesülés csókjára vágyva Völegényét kérleli, mondván: Te oktattatnál engem — azaz: a szerelem tudományára tanítanál — én meg borral itatnálak, fűszeressel, — azaz: szerelmem a tiédet fűszerezné, a te szerelmeddé alakulna át.

Ami a harmadik állítást illeti, azt ugyanis, hogy az akarat issza a szerelmet, ugyancsak az Énekek Énekében így szól arról a menyasszony: Bevisz engem a borozó házba / és zászló felettem a szerelme (2, 4), ami azt jelenti: szerelmébe emelt és szerelmemmel itatott, még világosabban: a szeretetet bennem elrendezte, mikor is szeretetét számomra felfoghatóvá tette, nekem adta.

a nyájam nem találtam

tudnivaló, hogy amíg a lélek a tökéletességnek erre a fokára el nem jut, bármily átszellemült is egyébként, mindig marad benne a vágyaknak, szeszélyeknek, apró tökéletlenségeknek valamilyen kicsinyke nyája, melyet követ, jóllakatni igyekszik. Mert az akaratot a tudás vágyának kis tökéletlenségei veszik körül... saját tetszése, ízlése vezeti, bizonyos dolgokat szívesen tart meg magának, egyikhez inkább ragaszkodik, mint a másikhoz, munkál benne bizonyos becsvágy, azt nézi, mennyire becsüli a világ..., természetes szükségleteiben, evésben, ivásban válogat, a jobbik falatot magának választja, a lelkiek vonatkozásában maga akarja eldönteni, mi szolgál inkább tetszésére Istennek, mindenféle módon megköti magát. Az emlékezetet számtalan felesleges dolog terheli és láncolja ezáltal magához a lelket. A négy szenvedély reménnyel, örömmel, fájdalommal, felesleges szorongással jár. A szenvedélyek kisebb-nagyobb nyájit követi a lélek mindaddig, míg a belső borosházban az italt megízelve szem elől nem veszti őket, és minden szeretetté válik ekkor, a szeretetben a tökéletlenségek a rozsdamarta fémnél gyorsabban elégnék. S a lélek a gyermeteg kedvtelésektől, a kíváncsiság vonzásától megszabadulva mondhatja: Nyájam nem találtam, / mikor kijöttem onnan.

Megjegyzés a következő szakaszhoz:

Isten e belső egyesüléskor igazi szerelmemmel adja át magát a léleknek, nincsen anya, ki gyermekét ekkora gyöngédséggel dédelgetné, nincsen testvéri szeretet, baráti érzület, mely hozzá fogható lenne. Akkora az a gyöngédség, oly valódi az a szeretet, mellyel a végtelen Atya megajándékozza és fölmagasztalja a kicsiny és szerető lelket, hogy csodálatos mivolta félelmet és bámulatot kelt bennünk egyszerre, hiszen valósággal aláveti magát az Atya a léleknek, akárha Ő volna a szolga és a lélek volna az úr. Alázatában és édességében ennyire mély az Úr. Szeretetének e kinyilvánításában azt a szolgálatot teljesíti, melyben az Evangélium szerint választottait részesíti majd a mennyekben, mikor is „felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén szolgál nekik” (Luk 12, 37) ...

Mit érez akkor hát e fenséges kegyekkel elhalmazott lélek? Mennyire megindul majd a szeretettől! Isten kitért keblén, e fenséges és nagy szeretet láttán micsoda hála fogja el! E gyönyörűség közepette maga is neki adja magát, átadja keblét, azaz akaratát és érzéseit. Lelkében úgy érez, akár az Énekek Énekének menyasszonya, mikor is Völegényéhez fordulva így szól: Én az én szerelmesemé vagyok / és engem kíván ő. /No, én szerelmesem menjünk ki

a mezőre, /háljunk a falukban. /Felkelvén menjünk a szőlőkbe, /lássuk meg, fakad-e a szőlő, /
ha kinyíltott-é virága /ha virágnak-é a gránátalmafák: /ott közlöm az én szerelmemet veled.
(7, 10–12)

Mellét nyújtotta nekem

Ha valaki mellét a másíknak nyújtja, akkor szeretetét és barátságát adja, mint barátjának,
titkait fölfedi...

így oktatott az édes tudományra

Az *édes tudomány* a misztikus hittudomány, Isten titkos ismerete. A lélek emberei ezt szemlélődésnek nevezik. Édes, mert a szeretet útján elsajátított tudás, tanítója a szeretet s ez édességével átjárja mindenestül.

övé lettem egészen

Amikor Istent ez isten-itallal lágyan magába issza a lélek, készséggel és boldogan átadja magát neki, semmit, mi Tőle idegen, nem akar megtartani magának, mivel az Úr egyesülésükkor véghezviszi benne a tisztaság és tökéletesség művét... magává hasonítja és kivieszi belőle a Tőle idegent...

ígértem nemsokára / a hitvese leszek

... nincs külön akarata, nincs más tudása, gondja, dolga, csak ami Istenhez hajlítja... Az ilyen állapotban levő lelket értelme, akarata, emlékei, vágyai, első önkéntelen megnyilvánulásai is már Istenhez mozdítják, irányítják, mivel Őbenne oltalmat és erőt talál... Ahogyan a méh minden növényből a mézet szívja ki, a virágot csak erre a célra hasznosítja, a lélek minden dologban könnyűszerrel találja meg a szeretet édességét, vagyis ami benne Isten szeretetét kelti, legyen maga a dolog kellemes vagy kellemetlen akár. A lélek, mint mondtuk, csak szeretni tud, amit ízlel, amit érint, az isteni szeretet gyönyörűségében fogan.

Nem függök más parancstól

Sok felesleges tisztet lát el a lélek, mielőtt szerelmesének teljesen átadná magát. Mindezekkel a maga és mások kedvét igyekszik keresni. Tökéletlenségében ahány rossz szokása volt, mondhatni, annyi feladatot teljesített. Példának okáért: szokása és tiszte volt, hogy felesleges dolgokat beszélt, gondolt és vitt véghez, és mindezeket nem önmaga tökéletesítésére használta. Mások kedvében igyekezett járni, nagyzott, bókolt, hízelgett, tiszteletet mímelt, jó színben igyekezett föltűnni, dolgaiban tetszeni másoknak akart, minden gondja, fáradozása erre irányult, egész mívoltát fektette ebbe.

Megjegyzések a következő versszakhoz:

Számára minden dolog elveszett, csak a szeretetnek él a lélek, szellemét kizárólag arra összpontosítja. Éppen ezért a tevékeny élet, annak minden külsődleges cselekvései elvesztek számára, és ahogyan a Völegény mondotta: egyedül az Isten jelenlétében való szeretet szüntelen gyakorlása maradt neki (Luk 10, 42). Ő ugyanis annyira nagyra tartja, annyira becsüli ezt, hogy megrögtta Mártát, amiért Máriát az Úr lábaitól el akarta hívni, hogy serénykedve más módon szolgálja Őt. Úgy vélte ugyanis, hogy ő végez minden munkát, míg Mária csak ott ül és élvezzi az Úr társaságát. (U. o. 41). A dolognak épp a fordítottja igaz, ugyanis nincs a szeretetnél jobb és fontosabb cselekvés. Az Énekek Éneke épp így kel a menyasszony védelmére, mikor az összes teremtményt (azaz Jeruzsálem leányait) felszólítja, hogy ne zavarják a menyasszony szerelmes, szellemi álmát, ne ébresszék föl, ne kényszerítsék arra, hogy szemét más dolgokra nyissa, hacsak maga nem akarja. (3, 5)

Azt mondjátok ti rólam,

a legelőn mivel már nem találtok,

elvesztem, és valóban,

itt már sose láttok,

magamra lettem ott ahol ma járok.

A lélek ismervén a Völegény evangéliumbéli szavait, mely szerint *senki sem szolgálhat két úrnak* (16, 13), azaz az egyiket el kell hagynia, azt mondja itt, hogy mivel az Urat nem

hagyhatja el, elhagy minden egyebet, ami nem Isten, mindent, önmagát is elveszti e szerelem miatt. Az, aki szeret, szerelmében lemond mindenről, s ezáltal önmagát a szeretett személyben elnyeri. Azt mondja, elveszítette magát, azaz önszántából vesztett el, önnön hasznát nem keresve többé. Ez kétféle módon ment végbe: önmagával nem törődött többé, csak a Szerelmesével... és nem törődött más egyébbel, csak azzal, ami Övele kapcsolatos.

Isten szerelme nem nyereségre, nem jutalomra tör, arra, hogy veszítsen, önmagát föloldja... erről szól Szent Pál mondván: *Mori lucrum*, azaz nékem Krisztusért *meghalnom nyereség* (Fil 1, 21).

Megjegyzés a következő versszakhoz:

... a menyasszony esküvője napján nem gondol mással, csak az ünneppel és a szerelem gyönyörűségével. Minden ékszerét előszedi, hogy azok ragyogásával a Völegény kedvében járjon és elkápráztassa Őt. A Völegény se tesz mást, gazdagságát és előkelő mivoltát föltárja s ezzel az ünnep és mulatság fényét emeli. A menyasszony, azaz a lélek erényei és kegyelme, a Völegény, azaz Isten Fia nagysága és kegyelme így napnál fényesebben megmutatkozik, s az esküvői szertartás során, mintegy tálcára kirakva, ragyog. Kincseiket és javaikat a Szentlélekben, a szerelem fölséges borát ízelve egymással megosztják.

*Mit megadott a bajnal,
a frissen nyíló virágot leszedjük,
füzért fonunk, smaragddal
közepét ékesítjük,
hajam egyetlen szálára kötözzük.
füzért fonunk ...*

e szavakat kiválóan lehet alkalmazni Krisztusra és az Egyházra. Az Egyház, azaz a menyasszony szól jegyeséhez, s füzéren a szent lelkek összességét érti, kiket az egyház Krisztus kegyelméből fogan. Az erények és adottságok virágából készített füzér egy-egy lélek, melyek Jézus, a Völegény fejét díszítik... Az első ezek közt a szüzek szép, fehér koszorúja... A második a szent egyháztudósok fényes virágkoszorúiból készül... A harmadik a vértanúk bíbor szegfűit foglalja magába.

bajam egyetlen szálára kötözzük

E hajsza a menyasszonynak jegyese iránt érzett eltökélt szeretete, mely a virágfüzérben mintegy zsinagógául szolgál. A lélekben összefűzi, magába foglalja és megtartja az erényeket. Szent Pál a következőket mondja: a szeretet a tökéletességnek kötele (Kol 3, 4), és egy szárról beszél, nem többről, hogy világossá tegye, hogy a szeretet az erények és természetfölötti adományok megtartására igen szükséges, mivel ha a lélek vétke folytán elszakadna, a virágok a földre hullanának, mint ahogyan a virágfüzér zsinórja szakadván, földre hullanak a virágok. Egyetlen hajsza, ugyanis akarata egyetlen dologra irányul, minden egyéb vágytól idegen, különálló... Ebből következően e szálnak nagyon erősnek kell lennie, nagyon finomnak, hogy átjárja és összefogja az erényeket. A következőkben e szép hajsza tulajdonságait foglalja össze a lélek:

*Hajam egy szála tette,
tekinteted nyakamról el se vetted,
néztél csak rámeredve,
a röpte foglyul ejtett,
és egy szememben magadat megsebezted.*

Három dolgot akar elmondani e szakaszban a lélek. Az első: csak az erős szeretet képes ez erényeket összefogni és megtartani. A második: Istennek nagyon megtetszett e hajsza, mert magában állónak és erősnek találta. A harmadik: Isten nagyon megszerette a lelket, mert tisztának, hitében eltökéltnek látta.

a röpte foglyul ejtett

Micsoda szívig hatoló, vidító gondolat: Istent egy hajszál rabul ejti! E becscs fogság kiváltó oka az, hogy mint ahogyan azt az előzőkben mondtuk, Isten nézése maga a szeretet, ugyanis ha könyörületességében nem tekintett volna le ránk, nem szeretett volna már előzőleg is minket, ahogyan azt Szent János mondja (1 Lev 4, 10), alacsony szerelmünk hajszálának röpte nem ejtette volna rabul, hiszen nem röpült az olyan magasan, hogy a magas egek isteni madarát elfogja (ugyanis leszállt, hogy ránk tekintsen!) és ezzel szeretetünket a magasba ragadta.

és egy szememben magadat megsebezted

Szemen itt a hitet kell értenünk, és egy szemről szólunk, mert ha az Istenben való hit nem volna egyetlen, hanem más iránti tisztelet és valami másnak való elkötelezettség együttesen fordulna elő benne, nem tudná Istent szerelmével megsebezni. Egyetlen szem sebez, egyetlen hajszál ejti rabul Istent.

*Ne vess meg érte, kérlek,
bőröm színét ha sötétnek találod,
szemed bőrömrre téved,
szépséged rám sugárzod,
örökké rajtam marad ragyogásod.*

A Völegénytől nyert ajándékok, értékek becscs teszik a lélek számára önmagát, bár önértéke eredetileg csekély volt és nem méltó figyelemre, fölbátorodik, Völegényéhez fordul, arra kéri, hogy ezentúl ne vesse meg, ne becscsölje le. Azelőtt ugyanis nem érdemelt mást, bűneinek rütsága, természetének alacsony mivolta miatt, most azonban, mióta rátekintett, dicsőségébe és szépségébe öltözött, rátekinthet másodsor és akárhánszor, így növelvén benne a kegyelmet és szépséget, hiszen már bőségesen rászolgál, nem úgy, mint először, amidőn nem érdemelte és nem számíthatott reá.

bőröm színét ha sötétnek találod

Mielőtt kegyelemmel rám tekintettél volna, bűneim és gyarlóságaim miatt csúfnak és feketének találtál...

*szépséged rámsugárzod,
örökké rajtam marad ragyogásod.*

Amit a lélek az előző két verssorban mond, azt mondja Szent János is az Evangéliumban, azaz, hogy Isten a kegyelemért kegyelmet ad cserébe (1, 16), ugyanis ha a lélek kedves az Úr szemében, az megindul iránta és még több kegyelemmel halmozza el, hogy szemében még szívesebben lakozzék. Tudván ezt Mózes még több kegyelmet kért Istentől azon kegyelmek fejében, melyeket már előzőleg kapott, szólván az Úrhoz ekképpen: ... azt mondtad nekem: név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt. Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nekem a te utadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted (II. 33, 12–13)... Ugyanezt mondja a menyasszony a többi léleknek az Énekek Énekében megszólítván őket ekképpen: Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai / Azért szeretett meg engem a Király, és bevezetett az ő ágyasházába (1, 4). Ami azt jelenti: lelkek, akik nem tudtok, nem ismertek kegyeket, ne csodálkozzatok, hogy az égi Király oly nagy kegyre talált méltónak, hogy szerelme belsejébe vezetett engem. Én természetem szerint fekete vagyok, de amikor először rámtekintett, szemét rajtam felejtette mégis, és nem elégedett meg ennyivel, hanem szerelme belső ágyasházába vitt.

Megjegyzés a következő szakaszhoz

Míg az előző szakaszban a menyasszony szüntelen becsmérelte magát, hogy csúnya és fekete, Völegényét szépnek és kedvesnek mondván fölmagasztalta, mert pusztá tekintetével az őt is széppé és kedvessé tette, ugyanis természete szerint fölmagasztalja Isten azt, aki önmagát előtte megalázza, a következő szakaszban a lélek dicséri a menyasszonyt, nem

nevezi feketének, ahogyan azt előzőleg a lélek önmagáról állította, hanem fehér galambnak hívja és azt mondja, hogy a galamb és a gerle jótulajdonságai megvannak benne.

*Az én fehér galambom
ágot hozott, bárkánkra visszaszállt már,
a gerlét szólni ballom,
a folyópart fölött járt,
a zöld partokban megtalálta párját.*

Kis, fehér galambnak nevezi a lelket, a benne Isten által adott fehérség és tisztaság kegyelme miatt. Galamb, mivel az *Énekek Énekében* (2, 10) ezt a nevet nyeri egyszerűsége és szelíd természete miatt. A galamb ugyanis nemcsak szelíd és jámbor, mivel epéje nincsen, hanem szemei is tiszták, szeretettel teljeseek. Az Istenre tekintőt galambszeműnek látja a Völegény.

Ágot hozott, bárkánkra visszaszállt már

A Völegény a lelket Noé bárkájának galambjához hasonlítja. Olyan az, mint a bárkából kirepült és oda visszaszálló galamb, mely a vízözön habjain lábának nyughelyet nem talált. Később csőrében olajággal, Isten irgalmának jelével; hogy a víz elapadt a földről (Gen. 8, 8–11), visszatért. A teremtett lélek így száll el Isten mindenhatóságának bárkájáról, így bolyong a bűnök és tökéletlenségek vízözönén, és nem talál vágyának nyughelyet. Röpköd a szeretetvágy légörvényeiben, a Teremtő mellének bárkája körül, de visszaszállni végleg nem szállhat vissza rá, csak ha majd az Úr gyarlóságának vizeit a lélek földjéről visszaparancsolja. Visszatér akkor majd a lélek az Isten bölcsességéből és kegyelméből a földi dolgokon aratott győzelem jelével, az olajággal. A Völegény keblére történő boldog és végleges visszatérés nemcsak az ellenségen aratott győzelem jele, hanem az érdemeiért járó jutalom is. E kettőt jelenti az olajág. A lélek galambja nemcsak — ahogyan az Úr megteremtette — fehéren és tisztán tér vissza, hanem az olajággal gazdagabban is, azaz az önmagán aratott győzelem, a béke jelével, jutalmával is.

Megjegyzés a következő szakaszhoz:

A továbbiakban a völegény azon örvendezik, hogy menyasszonya, a magányban, melyben annak előtte élt, megtalálta a béke biztonságát és a változatlanlag nyugalmát. Amikor ugyanis a lélek megnyugszik az egyetlenben, a Völegény magányos szerelmét elnyeri. Megtelepszik édesen Istenben, és Isten őbenne lakik, nincs szüksége közvetítőkre, tanítókra, hogy hozzá elvezessék. Vezetője és világossága: Isten. Ahogyan Hóseás mondotta: elviszem őt a pusztába és a szívére beszélek (2, 13). Ezzel azt akarja mondani, hogy a pusztá magányban szól és egyesül vele. Ugyanis a 'szívvél beszélni' annyit jelent, hogy kielégíteni a szívet, és azt csak Istennel lehet. Eszerint szól a Völegény mondván:

*Magányban élt idáig,
és fészket is magányban építette,
de társára talált itt,
szerelem megsebezte,
magány a társát bozzá elvezette.*

Mivel a lélek távol tartotta magát a teremtmények adta minden örömtől, vigasztól és támasztól, hogy szerelmesének társaságába jutva vele egyesüljön, rászolgált arra, hogy benne elnyerje a magány békességét, és ne háborgassa, ne közelítse semmi, ami megzavarná.

szerelem megsebezte

tudniillik a menyasszony iránti szerelem. Ugyanis nemcsak hogy szereti a lelket magányosságáért a Völegény, meg is sebesül attól a szerelemtől, amit a lélek őiránta érez, mikor is lemond minden más dologról. Nem akarja hát magára hagyni, az érette vállalt magánytól sebezten, s látván, hogy nem éri be mással a lélek, csak vele, vezet, vonzza, megmeríti magában. Ez nem történhetne meg, ha a lélek nem a szellemi magány állapotában volna.

Megjegyzés a következő szakaszhoz:

A szeretőkre jellemző, hogy mindentől, mindenkitől távol inkább lelik egymásban gyönyörűségüket. Mert az idegen jelenléte, ha mégoly nyugodtan szólhatnak is előtte, akárha ott se volna, egyetlen szóval, egyetlen jellel jelenlétének jelét nem adja, megfosztja őket együttlétük édességétől. A szerelem, a kettőjüket összefűző kapocs, egyedüllétükben akarja összefűzni őket. A lélek a tökéletességnek és az Istenben való szabadságnak ezen a fokán, miután az érzékiség utálatosságain és zaklatásain már átesett, csak a Vőlegénnyel való bensőséges szerelem megértésének és gyakorlásának szenteli magát. Szent Tóbiás könyvében (14, 4) azt mondja, hogy miután a szegénység és a kísértések gyötrelmein átesett már, és Isten megvilágosította, élete hátralévő idejét örömben töltötte. Így van ezzel az a lélek is, melyről itt szólunk, mely kincseire tekintve hatalmas örömet és gyönyörűséget érez. Erről szól Ésaías is, mikor a lelkiéletnek erre a fokára a tökéletességre vezető gyakorlatok során eljutó lélekről beszél: ... feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize el nem fogy. És megszépítik fiaid a régi romokat, és emberöltők alapzatait fölrakod, és nevezetel a romlás építőjének, ősvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást nem találván, hamis beszédet nem szólván, akkor gyönyörűség lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, Atyádnak örökségével élj (58, 10–14) — így szólnak Ésaías szavai, aki midőn Jákob örökségéről szól, magáról az Úristenről szól. Így van ez a lélekkel is már ekkor, nem tesz mást, e táplálékban szüntelen gyönyörűséggel él. Ebben, s az ezt követő szakaszokban Vőlegényétől e táplálékért, azaz Isten színéről színre való látásáért könyörög:

Szépségedbe fogadj be!

Szerelmesem, vigadjunk tiszta szívvvel!

A dombra és a begyre,

hol forrás vize tör fel,

a rengetegnek rejtekébe vígy el!

(Befejező részét következő számunkban közöljük)

Takács Zsuzsa fordítása

KÁNTOR ZSOLT

Sziluett függő

Körmöd alatt TÓ.

Tavtrózsák között futnak a vérerek.

Több agy az est.

Szakadt csípke a réműlet.

Részek vesztik el jókedvüket.

Mennyi ablak és mennyi magány.

Fáj a bíány.